

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi föl

A pécsi nemzeti színház.

Pécs, 1896. január 9.

(***) Közel félmillió forintba, vagy ha éppen úgy tetszik, egy egész millió koronába került színházunkat, talán erőnk is meghaladó módon, felépítettük és negyedfél hónapja hogy átadtuk rendelkezésének.

A közönség vagy várakozása között bevonult oda a régibb időkből előnyösen ismert színigazgató, mondhatni a vidéken található legjobban összeválogatott társulattal. Mi vártuk ehhez a jeles társulathoz, ehhez a praktikus és tapasztalt igazgatóhoz fűzött reményeink beteljesülését; azonban hiába vártuk, mert úgy látszik, a mi igazgatónk még nagyobb reményekkel volt eltelve és ő meg ezeket várja. No hiszen ha mind a két fél csak vár, ennek a színművészet vallja a kárát, mert bizony ily vérmes várakozások közt az nem leli meg honját a mecsekalji metropolisban, és úgy a közönség, mint a direktor egy csalódással lesznek gazdagabbak.

A színügyi bizottság gavallérságából Somogyinak szabad kéz volt hagyva a helyárák megállapítását, a műsor összeválogatását illetőleg, sőt még a társulat szervezésébe sem szólott bele soha senki. És ennek a nagy gavallérságnak az lett a vége, hogy az igazgató a helyárákat csaknem fővárosi nivóra srófolta fel, a műsort pedig holmi Klári-féle obszcenitásokkal lesúlyesztette a tingli-tangli nivóra, és ilyenkor az előadó

személyzet csak azért nem pirult el ilyen vastag szemérmertlenségek végigjátszásánál, mert a festék ezt nem engedte.

Valamikor templomnak tekintette a közönség a színházat, eljárt oda a jómódu épp úgy, mint a szerényebb jövedelmű; a tanárok elvitték növendékeiket, a szülők serdülő gyermekeiket, hogy a világot jelentő deszkákról honszerelmet, lelkesedést tanuljanak. Somogyi igazgató érdeme, hogy puritán erkölcsű családok kerültek a színháznak estefelé sötétlen meredő falait, mert tanulni, lelkesedni nem lehet, nem a szép, gördülékeny nyelvezetű, klasszikus darabokban gyönyörködni, hanem sikamlós operettekkel altatják el a kedélyt és érzelmeiket és ezt hozzá jó drágán meg is kell fizetni.

Előttünk fekszenek a hazai városok összes színlapjai, a melyekből kitűnik, hogy sehol az országban oly drágán nem mérik a művészetet, mint Pécsen. No de hát egyik színigazgató sem csigázta föl oly magasra vérmes reménységeit, mint Somogyi Károly, hogy neki három év alatt, a meddig a szerződése tart, okvetetlenül vagyont kell szerezni.

Ha végig tekintünk az eddigelő színre került darabok sorozatán, hát konstatálnunk kell, hogy Somogyi igazgató nagyhangu ígéretei nullára redukálандók. Még a megnyitás előtt beküldött prospektusából igen sok új darabot vehettünk ki, azonban a lefolyt negyedfél hónap alatt nem láttunk belőlük többet háromnál. A

régiek közül pedig nem a jókat eleveníti föl, de a gyengébbeket és ezeket háromszor-négyszer is megismételteti, mintha a boldogemlékezetű Balogh színigazgatóval tartana, a ki midőn ugyanannak a darabnak a tizedik előadása is üres ház előtt folyt le, hát a színlapra biggyesztette, hogy: „T. c. közönség! Mindaddig míg telt házat nem csinálnak, más darabot nem adok.“

Effele eljárás megjárhatta a század elején, meg valahol Kutya-bagason, de a pécsi közönség, a melyik érdemén felül támogatta Somogyit, nem ezt érdemli.

Ámbár lapunkkal szemben Somogyi igazgató ur majdnem sértésig menő zárkozottságban leledzik; mert többszörösen ismételt kérelmünkre sem a heti műsort, sem a másnapi színlapot be nem küldte nekünk; dacára ennek, mi a közönség érdekeit tartva szem előtt, mindenha kiszolgáltuk a társulat érdekeit is: mégis annyit sikerült megtudnunk, hogy a jelenlegi társulat erői évad végével megvalnak a társulattól és még máig sem tudunk semmit felőle, hogy kivel akar pótolni a mi igazgatónk egy Dezséryt, egy Kalmár Piroskát, Rónainét stb.

Éppen jókor érkezett a belügyminiszter rendelete, ez a most az egyszer Deus ex machina, hogy véget vessen egyszer s mindenkorra annak a gazdálkodásnak, mely lehetővé tette volna ugyan, hogy egy Somogyi után következő másik igazgató ne merje betenni Pécsre a lábát, de ez egy-

A „Pécsi Figyelő“ tarcája.

A harpia.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tarcája. —

(Orion.)

Gyermekkoromban sokat tépelődtem rajta, hogy férfi ismerőseink anyósait vagy más élemedettebb asszonyságokat mért neveznek „Harpianak“! Nem bírtam felfogni, hogy miként szolgálhat a szóban levő piros képu, mosolygósájú asszonyság erre a kiméletlen elnevezésre?! Ez a függőben levő kérdés azonban most már ugyancsak meg van előttem fejtve, mióta Posztosiné asszonyságot ismerem.

Ehhez a nevezett asszonysághoz kerültem ugyanis kosztba, mikor édes anyám a fővárosba vitt, hogy ott végezzem a kereskedelmi tanfolyamot. Mivel ismerősünk nem volt, hirdetések útján kerültünk Posztosinéhoz, aki egy jómódu kalaposné volt.

Midőn édes anyámmal bemutatottuk magunkat nála, nagyon imponált mindkettőnknek cifra szobája, meg a rengeteg csipkés és himzett fehérnemű, melyet éppen vasaltatott.

Posztosiné maga egy szalagokkal disztett uszályos pongyolában volt és hófehér arcáért meg bársonypuha kezéért, inkább grófnénak, mint kalaposnénak tartottuk volna.

Édes anyámat egyszerű falusi asszony léteére olyan bámulatba ejtette a kalaposné cicomás szobája és szalagos pongyolája, hogy valóságos alázatos hangon adta neki elő, miszerint valami sokat nem fizethet leányáért, mert hiába, nagy a család, még több gyermekről kell gondoskodni, az idők pedig mostohák stb. . . . És az előre bocsátás után nyomott hangon nevezte meg az összeget, a melynél többet nem adhat ellátásomért.

A diszes Posztosiné azonban az ajánlott pénzzel semmikép sem volt megelégedve. Puha kezét dörzsölgetve minden módon azt erősítette, hogy a fővárosi élet rémitően drága. Hogy nemcsak az étel, de a fűtés, világítás, mosás, szintén rémitően sokba kerülnek; sőt még a cselédek is rémitően rosszak és duzzognak a munka szaporulatért, a mely a kosztos kisasszony miatt rájuk háramlik.

Szegény édes anyámat ez a rémitő sok ellenvetés egészen a sarokba szorította. Attól félt, hogyha egy egyszerű kalaposné ennyire kicsinyli az ajánlott kosztpénzt, (a mi mellesleg mondva igen tisztességes összeg volt)

mennyit kér majd esetleg valami előkelőbb uri asszony? Ugy hogy utóvégre kérni kezdte Posztosinét, hogy csak fogadja el mégis a nevezett összegért. Mindenképen biztosította a rémitően hideg arcot öltő asszonyságot, hogy az ő leánya igen szerény, az nem fogja magát a kényelmeskedő cseléddel kiszolgáltatni, de maga is hozzálát a takarításos. Sőt még a fűtést se kívánja olyan nagyon erősen, legfeljebb este, meg reggel. Asután meg a drága olajat se fogja felette soká égetni, de iparkodik a leckéjével ideje korán elkészülni.

Posztosiné asszonyság egy darabig hagyta magát kéretni, a mint azonban meggyőződött róla, hogy aránylag mégis igen szerény emberekkel van dolga, rá állt az alkura és elfogadott kosztosnak.

És mindjárt másnap reggel be is állítottam ruhás ládámval új lakhelyemre. Mivel édes anyám nagyon a lelkemre kötötte, hogy csak lehetőleg szerény legyek a rémitően drága fővárosban, olyan alázatos meghajléssal kopogtattam új szállásadónóm ajtaján, hogy véletlenül a tornácra levő tükörbe pillantva, egész megtajnálam magam, keservesen összezsugorodott alakom miatt.

Az ajtó felnyitásaikor éktelen lárma fogadott. Egy rövid szoknyás papucsos asszony

szersmind a pécsi színészet tönkre téételét jelentette volna.

Ez a miniszteri meghagyatik ez egyszer jót tesz a város közönségével és a színügyi bizottság tulzott gavallériáját meg-reparálja. Elrendeli ugyanis a miniszter, hogy a Somogyival kötött szerződést nem hagyja jóvá, mert nincs benne határozottan kifejezve a színháztulajdonos város, illetve színügyi bizottságának joga az igazgatóval szemben. Ezek a jogok pedig első sorban a társulat tagjainak összevágatására, a műsor megállapítására, egy kis erkölcsi cenzurára, no meg a helyérek megszabására vonatkoznak.

Nagyon helyesen. És itt csak elismeréssel kell adóznunk a városi hatóságnak, a mely ha elég könnyelmű volt is színházunkat minden jogfentartás nélkül kiszolgáltatni az igazgatónak, legalább kijárta a jóváhagyás megtagadását. Most már Somogyi igazgató kénytelen-kelletlen elfogadni azt a megrendszabályozást, a mit majd a torony alól diktálnak neki, vagy pedig — ha nem tetszik neki. — szépen összeszedheti a bagázsát és elmehet Szegedre, a hol hasonló viselkedések miatt többször érzékeny pénzbírságokat sóztak a nyakába a Tiszaparti metropolisban a gavalléroknak éppen nem mondható színügyi bizottsági urak.

Igy aztán hiszszük, hogy végre megtörik a mi derék igazgatónk álbüszkesége és be fogja látni, hogy a közönség érdekeinek kielégítése egyszermind az ő finánciális érdekeit jelenti és jövőben szóba fog állani olyan Maecenásokkal, a kik egész évadra 600 kemény forintokat ajánlottak meg egy-egy páholyért, sőt a testületek ajánlatát sem fogja megvetni, a melyek két egész sor zsölléért tekintélyes summákat ajánlottak meg.

Állt a szoba közepén, a kiben kuszált haját és gomb nélküli reggeli kabátját látva, alig ismertem fel az este oly cicomásan kiöltözött Posztósínét.

Egy darabig szó nélkül hagyott állva az ajtóban és tovább veszekedett a cseléddel, a kinek kezén a tegnapi vasalás alatt néhány himzett zsebkendő tűnt el. Végre mikor már szigoruan meghagyta neki, hogy a kendők meglegyenek, különben levonja az árukat béréből, kegyeskedett hozzám fordulni és elvezetett a számomra kijelölt szobába.

Itt azután elsorolta előttem a ház szabályait. Megmondta, hogy a reggelit szobámba hozzák majd, az ebédnél és vacsoránál azonban én is a családi asztalnál fogok ülni. Ezzel azután rám ceapta az ajtót és magamra hagyott.

Miután új lakásomban a szerénységet tüstem ki elvemül, azon iparkodtam, hogy mentül kevesebb saggal helyezkedjem el szobámban. Elővigyázatból ki se moccantam onnan egész délig, nehogy valamiképen magam ellen ingereljem a folyton pörölő házi-asszonyt.

Úgy dél felé végre a sok tányércsörömpölés után elcsendesedett a zaj s midőn az ebédhez hívtak, már ismét a tegnapihoz hasonló díszben láttam háziasszonyomat családjá körében az asztalfőn ülni.

A család öt tagból állott. Először is a férj, Posztósínek kalapos, egy alacsony, köpcös, vörös haju ember. Igen keveset beszélt, rendszeren a tányérra irányzott tekintettel ült az asztalnál; ha pedig néha néha mégis feltekintett, akkor egy gyors, alattomos, kémlelő

Mert bizony ha lejebb nem szállítja igényeit, korántsem lesz ám neki az a pécsi színház fenékgig tejfel; hanem bizony a mi érdemes igazgatónk fogja kárát valani, ha azok az üres házak krónikussá válnak már szerződésének első évében.

A színügyi bizottság, mely a közeli napokban összeül, tudni fogja a maga kötelességét; kíváncsiak vagyunk csupán arra, vajjon elég volt-e az eddigi tapasztalat Somogyinak, hogy ő alkalmazkodjék a közönséghez, nem pedig megfordítva.

Majd meglássuk; ehhez szabjuk további állásfoglalásunkat.

Hirek.

Pécs, 1896 január hó 9.

A bolygó bál.

A ma reggeli postával egy levelet kaptunk.

Kis levelet, melynek rózsaszínű volt a borítékja is már s csak úgy áradt róla a kellemes ibolyaillat. És maga a levél, mind a négy oldalán sűrűn teleírva apró gyöngybetűkkel, a következőket tartalmazta:

„Igen tisztelt és nagyon kedves szerkesztőség! — Mindenek előtt be kell magamat mutatnom. Mert én tudom ám, mi az etikett, hiszen csak az őszszel küldtük vissza a fräulein Szept Svájcba, aki oly jól fejembe verte, hogy addig senkivel sem illik elkezdni a társalgást, míg be nem vagyunk mutatva. Hát — — hát — — az első bálba késztül a nagy leány vagyok. Tavaly még a Hercenberger bácsi tánciskolájába jártam s az ott rendezett vizaga volt a bál, a melyen részt vehettem, de az idén már egy igazi, valóságos bálban fogok megjelenni és táncolni. Ah, táncolni kivilágos kivirradtig!

Még pedig az Ö. T. E. táncmulatsága lesz az a bál, melyen bemutatnak a nagy világnak.

pillantást vetett feleségére! Különbén amint később észrevettem, nem volt a házban semmi tekintélye, mert nem csak két lánya és fia, de még a kalaposinasok se félték tőle.

Mindezeknek csak egyetlen rémük volt: a reggel köcs, este puccos asszony!

Ez az asszony csodásan tudott uralkodni egész háza népe felett. Az idősebbik leányát már kora reggel a kalapos boltba parancsolta, a posztókalapokat körülzsegni és a vevőket kiszolgálni, míg a másikat, a ki kereskedelmi tanfolyamot végzett, beszerezte egy kereskedésbe kassziros leánynak. Fia, egy pufók arcú első éves jogász, csak úgy görnyedt vaskeze alatt, mint lánytestvérei.

Egyetlen személy képezett csak vasmarku bánásmódja alól kivéteit, ez pedig a szobaleány volt. Nem egyszer csodálkoztam rajta, hogy a mig lányait kiméletlenül utasította munkára, addig a szobaleány kénye kedve szerint kihuzhatta magát minden alól. Sőt oly csodásan engedékeny volt vele szemben, hogy a mig lányaitól a legcsekélyebb ellenmondást sem viselte el, az éles nyelvű szobaleány tiszteletlen magaviseletére még csak egy gyenge megjegyzést sem tett.

A mig tehát a megfejthetetlen okokból dédelgetett szobaleánynak olyan jó dolga volt házánál, addig férjével és gyermekeivel szemben folytonosan az volt jelszava, hogy dolgozzanak, iparkodjanak és a szerzett pénzt szolgáltatassák az ő kezébe. De mivel a család minden tagja többet keresett, mint a mennyit én a kosztért fizettem, egyikre se járt ugy a Posztósíné rudja, mint én reám!

(Vége köv.)

Óh, ez a három betű! Ez a szép, ez az aranyos, ez a hódító Ö. T. E.! És ah, boldog perc! mikor a papa nagy kegyesen kijelentette, hogy:

— No, mucuskám, légy vig. Az Ön-kéntes Tűzoltó Egyesület bált csinál. Ott mutatunk be téged is, hogy a mi kis leányunk már nagy leány lett; többé nem jár rövid ruhában, hanem hosszut kapott, a melyben olyan kedves és olyan szép, hogy szebb nincs nála sehol a világon.

(Kérem tekintetbe venni, hogy ezt a papa mondta, az én papám; s én csak leirom, mint életem egyik legboldogabb percére emlékeztető szavakat.)

Es e boldog perctől fogva, édes reménykedéssel vártam, hogy mikor publikálják nyilvánosan is, hogy meglesz az a nagyon kedvesnek, nagyon élvezetesnek ígérkező tűzoltó bál. S mikor az önök, nem, nem! a mi kedves leányunk elsőnek írta meg, hogy csakugyan tartanak azok az enivaló, cukros tűzoltók táncmulatságot, hát nem tudtam hová lenni örömben.

Es boldog reménnyel számláltam a napokat, mikor a mult szombaton boldogságomat egyszerre megzavarta valami.

Azt olvastam a „Figyelő“ akkor esti fris számában, hogy a tűzoltók bálja tizenkettedikén lesz.

Ah, hát megváltoztatták a napot! . . . Egy nappal, teljes huszonnégy órával tovább kell tehát epednem, hogy az első bálban megjelenjek.

Es szomorú voltam nagyon.

De nem sokáig. A kedd esti számukban már láttam, hogy csak tréfáltak önök; ott volt egész világosan, hogy január tizenegyedikén lesz az Ö. T. E. táncmulatsága. Ah, szerettem volna önöket meg . . . gratulálni, hogy engem ilyen hamar kimentettek a boldogtalanságból és mert azt irták, hogy az Ö. T. E. bálján Pécs minden szép leánya, szép asszonya ott lesz. Önök olyan szépen tudnak bókot mondani!

Hanem, fájdalom, nem sokáig tartott az örömem. A papa megharagudott rám, mert nagy boldogságomban elfelejtettem a csibukját megtölteni. S mikor a „Figyelő“-t olvasta, egyszerre így szólt szigorú hangon:

— Látom, hogy ez a leány elfeledte kezik gyermeki kötelességeiről. Pedig hiába örül. A „Hattyu“ ban lesz a bál; én meg oda nem járok . . .

Képzhetik önök, hogy erre a lesújtó kijelentésre mindjárt — tótul nevettem. De még a mama is megijedt s kérlelni kezdte a papát:

— De édes öregem, hiszen a Vigadóban lesz! Itt a meghívón az áll.

— Eh, mit a meghívó. Az a szent a mit a „Figyelő“ ír. Így áll itt is! Vége a bálnak, punktum . . .

Igen tisztelt és nagyon kedves szerkesztőség! Önöktől várja egy az első bálba késztül a fiatal leány a boldogsága megváltását. Legyenek olyan jók — szivjájuk vissza, hogy a „Hattyu“-ban lesz az Ö. T. E. bálja Tudják, a papa fiatal korában poéta volt és annyi hattyudalt irt a mamához, hogy a mama végre is hozzáment feleségül. Ezért haragszik mindig, ha valamikor a „hattyu“ szót hallja, vagy olvassa!

Még egyszer kérem önöket, szivják vissza és én mindig lekötölezzük leszek, a ki most vagyok egy boldogtalan leány, az önök őszinte tisztelője: N. Katica.“

*

Eddig a levél, a melynek ugyan ki állhatna ellen?

Íme tehát ünnepélyesen visszaszivjuk a kedd esti számunkban irtakat és itt még ünnepélyesebben kijelentjük, hogy az Ö. T. E. táncmulatsága folyó hó tizen-

ket . . . azazbogy tizenegyedikén, holnap, szombaton, lesz a Hatty bocsánat, a Vigadóban.

Jó mulatságot!

Napirend 1896. január 10-én.

Naptár: péntek, jan. 10. — Róm. kath.: Remete Pál — Prot.: Pál. — Görög-kel: (1895. dec. 29.) Aprószentek. — Zsidó: S. Vajchi. — Nap két óra 48 perckor. — Nyugszik 4 óra 27 perckor. — Hold két óra 06 perckor. — Nyugszik 7 óra 32 perckor.

Időjárás: hőméréklet $2\frac{1}{2}$ Celsius fok hideg; légnyomás 750. — Kilátás: a központi meteorologiai intézet jelzése szerint fagy és hó, délen csapadék.

Színház: „Bajazzok”, opera; „Szikra”, vígjáték. Gyűlések a vármegyénél: az árvaházi, állandó választmányi és nyugdíjválasztmányi ülés délelőtt 10 órakor.

— **(Ülések a vármegyén.)** Baranyamegye árvaházi választmány a holnap tartja ülését a megyeházán. Ugyanekkor lesz a nyugdíjválasztmány és az állandó választmány ülése is, f. hó 14-én (kedden) pedig — mint azt regebben jeleztük is — a közgazgatósi bizottság tart ülést.

— **(Katonai felülvizsgálat.)** A Baranya, Tolna, Somogy és Zalavármegyékre illetékes pécsi katonai felülvizsgáló bizottság ma délelőtt 9 órakor tartotta az ez évben az első katonai felülvizsgálatot a vármegyeház nagytermében. A felülvizsgálatra mintegy 60—70 hadköteles rukkolt be s az a vizsgáló bizottsági tagok jelenlétében rövid idő alatt véget is ért. A bizottság tagjai tiszteletére ez alkalomból a főispán ebédet adott, melyen Schlippenbach vezérőrnagy, Valentics dandárparancsnok, Kálmán, Thelmann, Ivinger ezredek stb. vettek részt.

— **(Fogház vizsgálat.)** A vármegyei börtönvizsgáló bizottság tegnap délelőtt minden előleges jelentés nélkül látogatást tett a pécsi kir. törvényszéki fogházban. A bizottságot, mely Kardos Kálmán főispán elnöklete alatt Simonfay János orsz. képviselő, Kovácsffy Kálmán kir. főmérnök, Koszits Szilárd, Koszits Ákos dr., Czierer Elek dr. id. Kiss József tagokból állott, a kikhez Rónay Kálmán dr. és Daróczy Aladár főispáni titkár csatlakoztak, Zsolnay György főügyészi helyettes fogadta és kalauzolta. A bizottság minden tagja meg volt győződve egyénileg, hogy egy minta-fogházat talál, mindazonáltal megtekintettek mindent, a legapróbb részletekig, sorra nézték a zárkákat, a folyosókat, munkatermeket, sőt a főispán a rabok számára készült levest is megkóstolta és nem mondta rá, hogy mosogató-lé. (Ebből az alkalommal felelevenítették azt a br. Edelsheim-féle anekdotát, midőn a báró a mosogató edénnyel kifelé induló bakát megállítja és a baka nagy meglepetésére, megízlelte a tartalmát. „Szakrament, hisz ez olyan, mint a mosogató-lé!”

— „Az is az!” volt a baka lakonikus felelete.) Az észlelt rendről és tisztaságról előszóval is kifejezte a bizottság elismerését és egyenkint gratuláltak a főügyészi helyettesnek, a ki 1872. óta állván az intézmény élén, azt arra a színvonalra emelte, hogy ma már országshíressé a pécsi fogházat tartják a minta fogháznak, hol csupa élvezet ülni. Az elismerést és megelégedést Daróczy titkár, mint a bizottság jegyzője, írásba is foglalta, a mi kellőleg aláíratván, felsőbb helyre fog felterjesztetni.

— **(Ismerkedés thea mellett.)** A jótékony nőegylet első thea estélye, mely f. hó 12-én (vasárnap) d. u. 4 órakor kezdődik az egyet helyiségében, ismerkedő jelleggel fog birni, mindazonáltal a rendezőség ez estélyre is igen érdekes programot állított össze, a melyből már most kiemeljük Nagy Géza dr. kir. alügyész szavát,

ki Tompa Mihálytól „A haldokló mellett” című remekszép költeményt fogja előadni. A program többi része szintén érdekes meglepetést tartalmaz a közönségre nézve s így az első thea est minden bizonyítással látogatott és érdekes lesz a nyomon fogja követni a többi is, melyek bizonyára főtálatkozási helyei lesznek városunk elitejének.

— **(Virág-négyes.)** A jótékony nőegyletnek f. hó 18-án tartandó, virág-estélyvel egybekötött táncmulatsága igen érdekesnek ígérkezik. A többféle érdekes meglepetést tartalmazó programból már most megemlítjük, hogy az egészen legújabb farsangi szokás szerint virág-négyes is lesz rendezve, mely a program többi pontjaival egyetemben igen érdekes és gyönyörködtető lesz.

— **(Herczenberger táncestélye.)** Herczenberger bácsi tegnap tartotta táncestélyét a délutáni társaság részére, melyen Farkas Sándor zenekara működött közre. Az estély szépen sikerült és éjfélt után egy óráig tartott. Az első négyest 25 pár táncolta. Jelen voltak a következő hölgyek: Alt Ilona, Kindl Gizella, Némethi Mariska, Németh Böske, Kaltrekker Mariska, Bedő Panni, Hirschfeld Helen, Razga Ilonka, Lujzer Margit, Chrichtopt Vanda, Dobos N., Szántó Etelka, Soóstit Margit, Vész Fricike, Károly Etel, Lechner nőv., Reicz Mariska.

— **(Uj anyakönyvvezető helyettesek.)** Mint a hivatalos lap legutóbbi száma közli, a belügyminiszter Baranyavármegyében a hosszuhetényi kerületbe Bálint István segédjegyzőt, a főherceglaki kerületbe Markovits Pált, a nagypeterdi kerületbe pedig Főző Sándor segédjegyzőt anyakönyvvezető helyetteseknek kinevezte és őket a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **(Elfogott késelő legény.)** A rendőrség tegnap elfogta Csordás János magyarhertelendi lakost, a ki vasárnap éjjel a színház utcában Bakos Mátyás lakatossegédet megtámadta és egy zsebkéssel arcán megszurta. A késelő legény tettét sehogysem akarta beismerni s részegségével és azzal védekezett, hogy legénytársai is rátámadtak Bakos Mátyásra s azok közül valaki ép úgy megszurhatta azt, mint ő — nem emlékszik, hogy ő szurta volna meg. A késelő legény ügyét ma áttették a vizsgálóbíróhoz, őt magát pedig a kir. ügyész-ég kezébe adták.

— **(Kézrekerült tolvaj cigányok.)** A pécsi csendőrség tegnap egy hat tagból álló kóbor cigánykaravánt fogott el a határban, kik ellen holmi tyuklopásokon kívül egyéb kriminális bűncselekmények gyanuja is fenforog. A karaván a merre járt Baranyában, összeszedett minden kezébe közel eső elvihető tárgyat s nagymennyiségű lopott ruhaneműt is találtak náluk most, hogy elfogták őket. Persze mindenről azt állítják, hogy saját és becsületesen szerzett tulajdonuk, de végre is kötve hisznek ma már a komának, főképen ha — cigány az. Majd a bíróság kivallatja őket, hogy hol és mit loptak s mit szereztek becsületes (?) uton.

— **(Ujabb mulatságok.)** Szaporodik a farsangi mulatságoknak már eddig is tekintélyes száma. Legújabb az országos vöröskereszt-egylet pécsi fiókjának határozta el, hogy február elsején nagy alkalommal rendez a „Hattyu” termeiben. A Pécsi Dalárda szintén hódol a farsang táncos kedvének, mert f. hó 25-én tartandó dalestélyét táncmulatsággal köti egybe.

— **(Meglopta a cselédtársát.)** Trebitscher ecetgyáros szolgálatába valami három napja állott be Wagner György, dárdai illetőségű cseléd. Tegnap este aztán egyet gondolt és elhatározta, hogy megszökik a szolgálatból. Ez még nem lett volna olyan nagy baj, csak ne kívánczolt volna a lelke már régóta olyan zseborra és olyan

ünnepi öltözék után, a milyen Trebitscherék kocsisának, Gáspár Pálnak a tulajdona volt. Hanem mert kívánczolt, hát Wagner Gyurka azt is elhatározta, hogy mivel neki sem olyan ezüst zseborája, sem olyan szép ancugja nincs, hát — ellopja a Gáspár Pálét. S meg is cselekedte. Még pedig olyan ügyesen, hogy bár Gáspár Pali is benn volt az istállóban, még sem vette észre, hogy a társa most pakkolja az ő ruháját, majd hogy a zseboráját leveszi a falról s szépen a zsebébe csusztatja. A lopásra csak akkor jött már rá a meglöpött kocsis, mikor a tolvaj — megszökött. S az enyveskeztű jómadárnak nemcsak a lopásban, hanem a szökésben is kedvezett a szerencse, mert a rendőrség még nem találta meg.

— **(Tolvaj éjjeli vendég.)** Verba István, egy aszalói öreg, a hatvanhoz közel járó munkásember, beállított Barson Kern Ferenc házához és ott éjjeli szállást kért. Kapott is, amit aztán azzal hálált meg, hogy hajnalban magához vette Kern Ferenc ezüst zseboráját láncostul, egy pár uj csizmát és egy nadrágot, meg három forint ötven krajcár készpénzt s így felpakkolva bucsusás nélkül odább állt a szives vendéglátó háztól. Most a szigetvári csendőrség keresi a tolvaj éjjeli vendéget.

— **(Szökevény hajólegény.)** Futó Ferenc, tolnamegyei, dunaföldvári születésű, harminckétéves hajólegény jártában-keltében messze elvetődött Toluától, egészen Hódmezővásárhelyig. Ott abban a reményben, hogy a tolnai virtusnak hírnevet szerez, egy kedvező alkalommal éjjeli csendháborítást rendezett a piac köllősközepén. A hírnév helyett azonban szomorúság érte, mert vád alá vonták mint csendháborítót, és elítélték öt forint pénzbüntetésére. Az ítélet elől azonban Futó Ferenc megfutamodott s még ma sem tudják, hogy hol állapodott meg futásában. De mert ki kell állania a rá mért büntetést, most a rendőrség nyomozza s ha feltalálják, bekerül a kóterba.

— **(A baranyamegyei hadastyán segélyező-egylet a múlt évben.)** Most jelent meg a baranyamegyei hadastyán-segélyező egyet tagjainak és anyagi állapotának a múlt évről szóló kimutatása. E szerint az egyletnek választmánya működik Pécsen, Pécs Bányatelepen, Mohácson, Siklóson és Pécsváradon. A pécsi választmány a múlt évben Szélics Ferenc, a pécs-bányatelepi Roszprum János elnöklete alatt állott; bevétele volt 667 frt 09 kr., kiadása 665 frt 92 kr., maradvány 1 frt 17 kr.; betegsegélyt élvezett 16 tag 347 napon át, összesen 138 frt 80 krt és meghalt két tag, kiknek temetésére és családjuk segélyezésére 120 frt lett fordítva; rendes tag volt 89, segélyző tag 10, tiszteletbeli és alapító tag 24, köztük Frigyes főherceg is. A mohácsi választmány Szabó András vezetése alatt állott; bevétel volt 222 frt 15 kr., kiadás 101 frt 09 kr., maradvány 121 frt 06 kr.; betegsegélyt kapott 6 tag összesen 91 napra 48 frt 49 krt; alapító és tiszteletbeli tag volt kettő, rendes tagok száma 45. A siklósi választmány tagjai Novoszel Ferenc és Takács József voltak; bevétel volt 24 frt 15 kr., kiadás ugyanannyi; segélyző tag volt 3, rendes tag 20. A pécsváradon választmány Latinics József vezetése alatt állott; bevétel volt 51 frt 75 kr., kiadás 41 frt 30 kr., maradvány 10 frt 45 kr.; segélyző tag volt 3, rendes tag 22. Az egyletnek az 1895. év végével élt alapító tagja 18, tiszteletbeli tagja 7, segélyző tagja 18, rendes tagja 197, összesen 240; töröltetett a múlt évben 40, maradt tehát 200 a tagok száma. A múlt év zárszámadata szerint az egyletet illető tartozás volt összesen 830 frt 05 kr., ebből lerovatott 820 frt 02 kr., maradt tiszta jövedelem 10 frt 03 kr. Az egylet vagyona a múlt év végén kitett összesen 2657 frt 22 krt.

— **(Vesztett kutyák garázdálkodása.)** Tegnap este a budai vámkapunál egy gazdátlan eb jött be és az uton több kutyát megmarta. Majd a nélkül, hogy leverhették volna, ismét kifutott a vámon át s az üszöghi országútra tért és ott is megmarta több kóbor kutyát. Erről értesülvén a rendőrség, ma megtartotta a vizsgálatot künt az országutakon s ekkor kitűnt, hogy Kollin Károly, Schwarz József mohácsi-országuti, Mestram Angyula és Paitsch Sándor pécsváradi-országuti és Schnell Ferenc pálya-utcai lakosok kutyáit is megmarta ugyanez a kóbor eb, melyet végre sikerült elfogni és lebunkóztatván, a gyepmesteri telepen megvizsgáltatott, a mikor kitűnt, hogy csakugyan veszett volt. A megmarta ebek szintén gondos őrizet és megfigyelés alá lettek véve, hogy ha a legkisebb jele mutatkozik rajtuk a veszettségnek, azonnal ártalmatlanná lehessen őket tenni. Nem mulaszthatjuk el ennél fogva az ebtartó gazdák figyelmét felhívni, hogy a kutyákra szigorú gondai ügyeljenek fel, kóborolni ne engedjék őket és a mi fő, szájkosár nélkül ne hagyják még otthon sem, mert különösen a mostani napokban a kutyák veszettsége úgyszólván járványszerű.

— **(Affér a pálinkásboltban.)** Van nekünk egy igen jó zenész cigányprimásunk, a ki azonban, ha bort lát, mindjárt nem lát senkit és semmit, hanem azt hiszi, hogy neki — minden szabad. Már többször összeütközésbe jött e miatt a renddel és a rend őreivel is, de úgy látszik, mindez nem használt neki, mert a múlt éjszaka, azaz hogy az éjszakai muzsikálás alatt, megint többet ivott a borból, mint kellett volna, s hajnalban ilyen állapotban beállított Böhm Simon pálinkamérésébe és ott elkezdett rakoncátlankodni s mikor a kereskedő rendreutasította, még neki állt felebb s a bortól felhevült állapotban neki támadt a kereskedőnek s azt — arcul ütötte. A rakoncátlankodó embert úgy kellett rendőri karhatalommal eltávolítani a pálinkásboltból, melynek tulajdonosa most feljeleníti becsületsértésért a rakoncátlankodó cigányprimást, a kinek a nevére ha valaki kíváncsi, szívesen szolgál vele akár Böhm Simon, akár pedig a rendőrség, sőt rövid idő alatt ott lesz a neve az afférból kifolyólag a büntető bíróság tábláján is.

Művészet, irodalom.

○ **Figaró lakodalma.** Jó öreg Beau marchais szellemes, mulattató vigjátékát láttuk tegnap este a színházban. Jó öreg Beau marchais száz év előtt írta bár meg az ő darabját, bizony az még ma is — igen trafál, mindazzal a gunnyal és szatirával, mit benne Figaro, ez a sima és eszes udvaronc elmond az akkori világról. Talán ennek tulajdoníthatjuk legfőképp, hogy az előadók teljesen belelétek magukat szerepeikbe s olyan kitűnő előadást produkáltak, a minek hírért a város páholyában ülő kecskeméti küldöttség is méltán megviheti a Duna-Tisza közének hírvárosába. Figarót Follinus játszotta s mondhatjuk, remekül, különben, az ő művészetét dicsérnünk felesleges is. Méltó partnere volt Kalmár Piroska, Zsuzsi szerepében. Méssáros Lajos és K. Breznay Anna, Almaviva gróf és Rozina grófné alakításával excelláltak. Igen kedves volt Polgárné Kovács Mariska a szerelmes kis apród, Cherubin, szerepében; Bognár, Végh István, Polgár kacagtatóan komikusok voltak, sőt még Benkő Jolán és Parányi Adolf is hatottak Marcellina és az ajtónálló szerepében. Persze Dezséry Antóniót, a részeg kertészt, oly kacagtató humorral alakította, a mi az ő játékát már régen megkedveltette közönségünkkel. Az előadást kevés számú publikum nézte végig;

pedig az első felvonás utáni szünet alatt az összes villanylángok ragyogták be a házat, persze azért, hogy a kecskeméti kiküldöttek — beleszeressenek. (→)

Törvénytörések.

§ **Irodalombarát betörő.** Hemzer Lázár betöréses lopás miatt áll a bíróság előtt. Magas, de meggörnyedt testéről, mely úgy néz ki, mintha a vádlott mindig ugrásra készülne, meglapulva, mint a macska, vagy ha jobban tetszik, a párduc: csak úgy „sirle” az a pár rongyos ruhadarab, a melyik bizony nem alkalmas ilyen téli időben meleg gúnyának. Különbözik pedig a vádlott igen jókedvű, derült, jóvialis arcú ur. a kin éppen nem látszik az elkeseredés, mintha — pályát tévesztett volna.

— Mi a foglalkozása? kérde az elnök. Hemzer Lázár felveti a fejét, megborzalja a sűrű kócos haját s így felel.

— A mit Petőfi Sándor, azt hiszem tetszik ismerni, oly szépen megénekelte:

Csavargónak születtem,
Csavargó vagyok én!

— Szép a beismerés. De ne verseljen itt. Mondja meg inkább, van-e vagyona?

— Igen is van, kérem szeretettel.

— Micsoda? Ingó vagy ingatlan vagyon?

— Mind ingóság biz az. Egy csomó álkulcs, egy feszítővas és az a rongyos öltözet, a mi helyett — hála Isten — nemsokára jót kapok.

— Honnan gondolja?

— No, mert csak itt tetszik marasztalni, lesz olyan kegyes, bíró ur. Hogy ne menjek neki a télnek ilyen szellős gúnyában.

És bizalmasan mosolyog a vádlott s a kezeit kérőleg kulcsolja össze.

— Abban biztos lehet. Volt-e már büntetve?

— Hogyne! Hétizben ütem, s mindannyiszor azért, mert nagyon tulzó anarchista fogalmaim vannak koszorus és jubiláns költőnk kitűnő regényéről az „Enyém-tied”ről.

— Szép a beismerés.

— Ne tessék ismétlésekbe esni, bíró ur. Az nagyon sok közhelyet szül a beszéd-stilusban.

— Hallgasson! . . . Volt-e katona?

— Nem, kérem szeretettel.

— És miért! Hiszen olyan egészséges, mint a makk

— Mert akkor volt divatos az a nóta, hogy „Zsindelyezik a Lakitskaszárnya tetejét” és én felettem a két utolsó sorát hegedülte el a sorozó bizottság.

— Tehát alkalmatlan volt. Van-e családja?

Ez a kérdés előttem, bíró ur, a lenni vagy nem lenni kérdése, mint Sakespeare Hamletje mondja.

— Ne beszéljen itt felesleges dolgokat. Van, vagy nincs?

— Van is, meg nincs is.

— Miért?

— Azért, kérem szeretettel, mert rajtam is beteljesedett az az aesopusi mese, hogy a kakuk mindig másféle madár fészkébe rakja a tojásait. Metafora nélkül szólva: mig én Sopronban ültem a fegyházban hat esztendeig, itthon — az alatt három gyermekem született. S most apai szeretetem nem tud választani köztük; mindig azt hajtom Gyulai Pál Pókainéjával:

Melyiket szerettem,

Melyiket szeretem?

Véget érven így Hemzer Lázár matriculájának egybeállítására, következett a büntető bíróság eljárási, melynek végzetével három évi börtönre ítélték az irodalombarát betörőt, a ki — megnyugodott az ítéletben.

T a n ü g y.

(Wlassics miniszter a néptanítókhoz.) Wlassics Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter a Néptanítók Lapja ujévi számába cikket írt, melyben a magyar néptanítók hivatásáról és a reájuk váró feladatokról beszél. A cikk bevezető részében a miniszter a millennium alkalmából üdvözlözi a néptanítói kart, majd áttér a mostani magyar kultúra ismertetésére. „A kultúra fénye, ugymond, ma már nemcsak az óriásokat világítja be, az egész ügy világosodik. Állam és társadalom napról napra fokozza ugy erkölcsi, mint anyagi aestimációjában a magyar nemzeti kultúra ügyét. Ennek önzetlen munkáit a tisztelet, a megbecsülés mindig fokozódó elismerésével kíséri. Ehhez az örvedetes átalakuláshoz kétségkívül legtöbbet járult maga a néptanítói kar.”

Áttérve a tanítók feladataira, a miniszter a következőket mondja:

„Az élet hideg pesszimizmusára való hajlandóságot korán irtsuk ki a gyenge szívűekből! Neveljék az új nemzedéket vallásosnak, becsületesnek, erős karakterűnek, harmonikus, derült, a nemzet nagy jövőjének hitétől lelkesített világnézetűnek.

Írtsák azt a sok társadalmi nyomor mar csirájában, a mi megrontja a létező élet örömeit. A mindinkább terjedő rut önzés, irigység, cinizmus, fagyos szívű kétely dülő mérgétől óvják meg a nemzet ifjúságának ártatlan lelkeit. Altruisztikus motivumokkal szaporítsák a karakter erejét! Képezzenek egyenes, őszinte, bátor jellemeket. Erre építsék tanításukat. A „szeresd felebarátodat, mint tennenmagadat,” a kereszténység ez örökre szóló intelme váljon a magyar agy és szív lüktető erejévé.”

Farsangi naptár.

Január 11.: Az önkéntes tűzoltó Egyesület táncmulatsága. — Ugyanekkor a baranya-sellyei tűzoltók bálja Sellyén. — Cipész-, timár- és bőrkészítő segédek szakszerveletének alakuló ünnepélye a Hattyuban. — Mohácsi tornaegylet táncestélye Mohácson.

Január 12.: Pécsi jótékony nőegylet tea-estélye az egyleti helyiségben (Deak-utca.)

Január 16.: Vendéglősök táncmulatsága.

Január 18.: Pécsi jótékony nőegylet táncmulatsága a Hattyuban. — A kath. Legényegylet bálja a Vigadóban. — Baranyamegyei hadastyán-egylet mulatsága a Scholtz-féle sörházban.

Január 20.: Hercenberger József táncitanító táncestélye a Vigadóban.

Január 22.: A pécsi helyőrség tisztikarának estélye a Vigadóban.

Január 25.: Altisztek táncmulatsága. — A kádársegédek szakszerveletének táncmulatsága a Scholtz-féle sörházban. — „Pécsi Dalárda” tánccai egybekötött dal-estélye.

Február 1.: A tornaegylet jelmez-estélye a Vigadóban. — Az orsz. vörös-kereszt-egylet pécsi fiókjának álarcos bálja a Hattyuban.

Február 5.: Hercenberger József elite-bálja a Vigadóban.

Február 8.: A pécsi helyőrség tisztikarának második estélye a Vigadóban.

Február 13.: Hercenberger József polgári bálja a Vigadóban.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, szíveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

— Engedjék át a névtelen csabítót lelkiismerete
mardosságnak; ezt a csabítót, a ki a sötétben gusz-
kál, hogy bűnt kövessen el és megzökök a vezé-
pillanában, abban a pillanában, melyben karjai meg-
menthetők volna a haláltól a boldogtalan nő, kinék
fejére szegyet, gyálázatot hozott; ezt a romlott, er-
kölcstelen embert, a ki megfertőzött egy nőt a
szentélyét, és a ki kétségkívül ő nélkül megmarad
tisztaszepítettségében; ezt a féltelen szenvedélyű
embert, a ki fölhasználja a főt elutasítást arra, hogy
éjnek idején hajlékba belopozkodjék, mint a tolvaj,
hogy elrabolja tőle legbecesebb kincsét: a ház becsü-
letét; ezt az embert, ki nem riad vissza semmitől
nemtelenségtől, de visszarad a felelősségtől, a lakó-
tól; ezt az embert . . .

szólt:
ez ismeretlen kedves felől kellett megemlékeznie, így
mágyos részrehajlás nélkül kivonatban elmondta, midőn
az elnök is, midőn az ügyet derültség közt s hágyo-
egy száló ígét, a mi általában kacaját idézett elő. Maga
ablakon kiugrik. "A királyi ügyész ismételte ezt a mint-
nevezni, mindig csak így jelezte: "egy ur, a ki az
Károly ügyvéde ugyanis, nem tudván őt néven

illlették az egész pör tárgyalása alatt.
névleg ugyan, csak cölözgatva, gunyos epigrammokkal
és melyen kesergett halála fölött. Mi több, őt, nem
len boszujának komoly oka voltak. Ő szerette Blankát
Savaréze Tanügy gyűlölségének és kérelhetet-

III

— Mily kár, hogy elutazott! — mondák a tou-
lousei szépek.

A mélyebben gondolkozók pedig így szóltak:

— Mily nagyra becsül minket ez a Fontenées
gróf s mennyire igazságot szolgáltat nekünk, a ki a női
hűtlenséget nem nézheti el! Minden erkölcsi érzélem
összpontosulva van benne, még a szerénység is, mert
elmenekül az őt megillető diadalünnep elől.

Károlynak egy unokatestvére, bizonyos Bordomieu
Gyula, a ki Párizsból egyenesen azért ment Toulouse-ba,
hogy jelen lehessen ama komoly ügy végtárgyalásán,
legalább is százötven meghívást kapott ebédre, az ité-
let kihirdetése után. Toulouse előkelő körei, hiába,
kiváncsiak voltak, hogy a nap hősenek tetteiről a leg-
kisebb részleteket is megtudják.

De Bordomieu Gyula nem tudta azt.

Savaréze nem sokkal később szintén odahagyta
Toulouse t. Öröksége megengedte azt neki, hogy telje-
sen a szórakozásnak, a feledésnek élhessen. Párizsba
ment. Fenékig ürité az élvezetek kelyhét a nélkül,
hogy a bosszuszomját, mely emésztette, elolthatta volna.

Jóllehet Bordomieu Gyula nem merült el az örö-
mek, mulatozások hullámaiban, a melybe Savaréze akarta
fojtani kielégítetlen bosszujára miatt való türelmetlenségét,
mindamellet emez folyton szemmel tartotta amazt a két
év múlva megtudta, hogy Fontenées Károly Ameri-
kában van.

Savaréze pisztolyokat és kardokat szerzett s át-
hajózott Amerikába. Midőn elutazott, a háboru javában
folyt észak és dél között és épp akkor lett vége, mikor
oda érkezett.

— Hadd írja ki magát bátyjának elhunytja fölött;
— gondolta magában. — Aztán majd meglassuk, hogy
mit tegyünk. Majd beszélgetünk erről a dolgról.

Elő, futólagos talákozások alkalmából eléggé
mely benyomást őrzött meg lelkében. Cecilia szép, barna
leány volt a cainoa közpörmű. Hosszu, fekete és
selymes pillái mintegy igéző árnyat vetettek arcára. Az
ifjúagyi a teljes szépségtől ragyogott, mert Amerika-
ban, ebben az új világban, a nő gyorsabban fejlődik
ki, mint Francia, vagy Angolországban.

mindenkor ostobaság, bármily könnyesek legyenek is a
elégde; elgondolta, hogy egy nő kezét visszautasítani
leket Károly nem küldte el. Egyiküket sem volt meg-
szíve hajlammal nem jön összeütközésbe; de a leve
ratát szentnek tekinti, csak akkor teljesítse azt, ha
véglégszen lekötelezettek a hábar a halidokló végzaka
levelét Cecilához, kérve őt, hogy ne tekintse magát
hogy sorsa elől meneküljön. Igaz, hogy itt vagy húsz
tan nyugodtan várta a jövőt, s éppen nem gondolt arra,
a nélkül, hogy tartózkodási helyét megjelölje volna. Az-
és utolsó perceit; aztán elküldte azt Warton Cecilának
ben leírta Warton Samuel tetteinek több mozzanatait
A gróf aztán egy angol levelet fogalmazott, mely-
Warton karazékbe vetette magát és távozott, míg misa

Károly meghajította magát és távozott, míg misa
szem is. Jöjjen vissza, kérem, három hó lefolyása után.
Ma még nem tudtam őt szeretni, hábar akaratát telje-
leány. — Három hónapot kérek, bátyám megírására.
— Három hónap múlva, uram, — folytatta a
Aztán erőt véve fájdalman, Károly felé fordult:

Fontenées Károly résztvett a hadjáratban. Azok
az emberek, kiknek helyén van a szívök, de az élet
rájuk nézve terhes, szívesen kockáztatják életüket bár-
mely függetlenségi harcban. Károly az Egyesült Államok
védelmére ragadt fegyvert. Nagyon nyugodt, hidegvérű,
mindig szelid kedélyű volt, kivéve a harcban, hol oly-
kor rettenetes tüzzel küzdött. Aligha sejtették bajtársai
hogy ezt a féfit nagy szerencsétlenség érte; mert ő
soha sem kesergett, nem panaszkodott. Azonban észre
lehetett rajta venni a világi dolgok iránt való teljes
közönyöségét, abból a nyugodt modorból, a melylyel
az eseményeket fogadta, akár jól, akár rosszul ütöttek
légyen is azok ki; s ama rettenthetetlen bátorságból, a
melylyel a halállal szembe szállt, mintha csak abban
találhatná föl nyugalmit, menedékét. De a halál olyan,
mint a kacér nő, a ki csak annak nyújt kezét, ki tőle
menekülni iparkodik. Károly még csak sebet sem kapott.

Egyik csatában, a melyben nyilván láthatólag el-
akart veszni, előre rohant s éppen akkor, midőn már-
már a tulnyomó ellenség diadalmaszkodik vala fölötte, —
egy társa, bizonyos Warton Sámuel nevű amerikai, meg-
szabadította őt.

Egy másik csatában meg Warton nyomult előre
vakmerően. Fontenées az ellenség tömör sorai közt
kereste bajtársát, kiszabadítá őt és karjai közt hurcolta
biztos helyre. De Warton mellébe golyó furódott be.
Utolsó pillanatai magasztosak voltak, arca honszeretettől
sugárzott és a diadal érzete, egy jobblét iránt való bi-
zalom tükröződött arról vissza. Csupán egy különös es-
méje volt, úgyszólván amerikaias . . . De még sem,
mert eléggé természetesen lehetett azt tekinteni: a test-
véri szeretet kifolyásának.

„U. I. Feledtem mondan, hogy éppen haldoklom. Gondolj rám néha.”
 Ez a végső erőfeszítés kimerítette az amerikai, a ki allig tudja már a borítékra a címet felírni és azt leragasztani.
 — Warton Cecilia kisasszony számára, — szól, átnyújtva a levelet Károlynak. — Isten önnel, barátom; számított öre. Majdnem elfeledtem . . . Cecilia árva leány . . . Ez mindig kellemesebb egy férjre nézve.
 *
 Warton meghalt. Károly zsebébe rejté a levelet és elhatározta magában, hogy barátjának utolsó óhaját teljesíteni fogja. Csakharmar aztán hallani lehetett, hogy ama kivívott győzelmes csata alkalmán az utolsó volt. A békétől bekövetkezett. Károlynak első gondja volt ekkor a levelet, melynek tartalmát nem is merté, kéhez szolgálatni.
 Az a város, a melyikben misa Warton lakott, nem volt nagyon messze. Károly oda utazott a szemelyesen végzte küldetését.
 A mint a fatal leány az első szavakat olvasta, egy gyors pillantást vetett Fontenévés grófra, oly pillantást, a minővel a nők egy másodperc alatt végigfutják a férfiakat — a nagyon elpirult.
 — Ön azért jött, hogy engem nőül vegyen! — mondta. — De, újjön le uram, — tette utána nyájában. Egy pillanattal később, midőn a levél tartalmát átfutotta, felsikoltott:
 — Bátyám meghalt! Az én jó, kedves, szeretőremelítő Samuel meghalt!

31

30

Fontenévés — szólott — ön derék ember. Láttam önt a harc tűzében. Ön éppen olyan jól megoltalmazhatna egy nőt, mint a milyen hévvel véd egy zászlót . . . Nincs nagyon sok időm a beszélgetésre . . . Igerje meg nekem, hogy nővéremet nőül veszi.
 Károly meghökkent.
 — Cecilia hugomat, — folytató a haldokló.
 — Nagyon jól megértettem, — viszonzá Károly, — de nekem komoly okaim vannak, melyek a házasságtól visszatartanak.
 — Tehát már nős volna?
 — Nem. De . . .
 — Avagy lekötözte magát valakinek?
 — Nem.
 — Vegye nőül Ceciliát. Nem fogja megbánni. Valódi angyal ő. Tizennyolc éves. Ő olyan nőnek, mint én férfinak. Gondolkozzék kissé. Ön nem habozhatik a nélkül, hogy engem meg ne sértsen. Szavát adja-e nekem? Nos, Fontenévés barátom, engedje meg, hogy nyugodtan halhassak meg.
 Nagyon nehéz megtagadni valamit a haldoklótól, a bajtársától, ki kezet szorít velünk a barátjának nevez. Károly azt iparkodott nehézség gyanánt fölhozni, hátha ő nem tetszik majd meg Ceciliának?
 Warton ekkor írószert kért a hirtelen ezeket a sorokat vetette papírra:
 „Kedves gyermek!
 Menj férjhez e francia nemeshez, a kit én neked küldök. Soha sem találhatsz különb férjet. Nem óhajtanád-e viszontlátni Franciaországot? Ő oda fog téged vinni. Isten veled! Ölellek szeretettel a barátom helyettem is kebléhez szorít.
 Szerető bátyád
 Warton Samuel.”

— A ki az ablakon ugrik ki! — vágott közbe valaki a hallgatóságból.
 Ekkor a derűtlenség oly hangosan nyilvánult a tárgyaló teremben, hogy maga az elnök ur sem tartozhatott vissza magát, hogy abban ne osztozkodjék. Savaréze azonban oly sápadt volt, akár a kísértet. Kól akart kiáltani:
 — Ime, itt vagyok, én vagyok az! Savaréze Taneguy! De tehette-e ezt?
 Blankának vétkes volta ebben a pillanatban még kétségek látszhatott a bírák előtt a ha Savaréze megszólal, az utolsó kétséget is eloszlatja. Hallgatott tehát; elnyelte az otromba sérelem okozta mérget. Valóban, ugyancsak erőt kelle vennie magán, midőn ketten is, harman is abból a városból, kik a dolog valódi állását sejtették, de ezt elárulni szigorúan óvakodtak, főnem mosolygva kérdezték tőle:
 — Ugyan, mondja csak . . . izé . . . ismeri-e ön azt az urat, a ki az ablakon ugrik ki? . . . Az aztán mersz akrobata! . . . Ha megismerkedném vele, fölker-ném, adjon nekem leckét a gimnasztikából. Nagyon hasznos művészet ám az arra nézve, hogy bőrnk vesdélyeztetése nélkül imádhassuk a menyecskéket.
 Savaréze hideg közömböséget tanusított ilyenkor; de el lehet képzelni, mennyit szenvedhetett a mennyire szomjazhatott a visszatorlásra és a bosszúra, mely nőtön-nőt lelkében.
 Midőn azonban látta, hogy Fontenévés Károly fölmentik és a közönség rokonszenves, meleg üntetésben részesít, addig visszafojtott bosszankodása hatar-talan gyűlöletre fajult. Dühből reszketve utat tört ma-

26

27

gának ellensége felé. De egy oldalajtó fölnyilt és a gróf ezen át távozott.
 Ezen az ajtón jártak be és ki az ügyvédek és a törvényszéki tisztviselők. Fontenévés Károly ügyvéde is azon távozott el védencével.
 Károly előre megtette intézkedéseit. Kocsi vára-kozott már reá. Felült abba rögtön és odahagyta Toulouse-t. Aztán Amerikába hajózott át. Leányát, a kis Márhát, egyik öreg rokonának a gondviselésére bizta.
 Savaréze nem jöhetett a nyomára, azt sem tudta, hol tartózkodik. Titkát azonban folyvást megőrizte. Nagybátyja nem sokára azután elhalt és Savaréze rop-pant vagyont örökölt utána. Már későn. Savaréze Taneguy elvesztette lelkének derűtlenségét a mindama vágyait, melyeket, ily vagyonnal birva, kielégít-hetett volna. Lenézettnek, szétzuzottnak, nevetségesnek érezte magát. Nem mert többé elmélyedni gondolataiba és visszaemlékezni az általa játszott szerepre, melyre önkénytelenül, a körülmények végzetes összejátéása következtében adta a fejét. És ő most még csak kellő elégtételt sem vehetett!
 Büszkessége annyival inkább le volt alázva, mert tapasztalnia kellett azt az ünnepies tüntetést, melyben ellensége részesült.
 Károly régi barátai, kik a bougivali eseménynél jelen voltak, nem lévén okuk tartaniok, sem a gróf, sem önmaguk miatt, a rég feledésbe merült esetet el-elbeszélgették a titok pecsétje alatt. Felicia története csak fokozta azt a hatást, melyet a Blankáé előidézett. Károly, mint a ki oly könnyű szerrel gyilkolt meg két nőt, oly hirhedtté kezdett válni, mint a ki rendes csatá-ban százezer embert pusztit el.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése jan. hó 9-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ülés elején Szilágyi Dezső elnök bejelentette Darányi Ignác és Gräzenstein Béla újonnan megválasztott képviselőknek végleges igazolását, továbbá az új horvát képviselőket, valamint Pálffy Elemér gróf és Horvát Béla képviselők lemondását.

Dókus Ernő előadó bejelenti, hogy Latkóczy Imre stomfai mandátuma ugyan rendben található, de minthogy petícióval lett megtámadva, a házszabályok értelmében az ügy a bizottsághoz utasítandó. Sorsolás után a IV. sz. bíráló bizottsághoz jutott a petíció.

Ezután Winkler Sándor Kőszegen megválasztott orsz. képviselő mandátumát jelentette be, a ki a szokásos 30 nap fentartásával igazoltatott.

Daniel Ernő kereskedelmi miniszter betérjeszti jelentését miniszteriuma múlt évi működéséről.

Darányi Ignác földművelésügyi miniszter benyújtja a filloxera által elpusztított szőlők felújítása és az e célra szükséges kölcsönt nyújtó magyar agrár- és járadék-bankkal történt megálapodás tárgyában készült törvényjavaslatot.

Következett ezután az ünnep előtt félben hagyott 1896. évi állami költségvetés részletes tárgyalása.

A közigazgatási bíróságok tételénél Issekutz Győző és Holló Lajos szólal fel a javaslat ellen; míg Perczel Dezső belügyminiszter mellette.

A miniszterelnökség tételénél Ugron Gábor reámutatott, hogy Bánffy b. nem tudja a miniszterelnöki tekintélyt megővni, mert a közös miniszteri értekezleten Goluchowsky külügyminiszter elnökölt, holott ez csak resort-miniszter. Követeli a kiegyezési tárgyalásoknak azonnal való megszakítását; mert Badeni osztrák miniszterelnök a Rájxráthban több alkalommal kijelentette, hogy ő csak a császárnak tartozik felelősséggel. Ilyen kormány tehát nem parlamenti kormány, ilyen nem tárgyalhatunk.

Nyilatkozott ezután hosszasan a lapokban felvett, ugynevezett isten békéjéről is. A míg ilyen kormányunk van, mely lépten-nyomon csak a visszaélésekkel tetszeleg magának, addig nem lesz béke, hanem harc a végletekig. Szóló és pártja izgatni fognak mindig a 67-es alap ellen.

Végül határozati javaslatot nyújt be a kiegyezési tárgyalások megszakítása tekintetében. (Viharos taps.)

Apponyi Albert gróf szintén a tárgyalások megszakítása mellett van; de egészen más indokból. Ő a jelenlegi kabinetet képtelennek tartja érdekeinek megóvása szempontjából. A magyarországi udvarnagy kinevezésével még koránt sincs megoldva a magyar királyi udvartartás ügye. Foglalkozik ezután számos közjogi tévedés fejtegetésével.

Bánffy Dezső b. miniszterelnök a Badeni-kormányt felelős kormánynak mondja, következőleg ilyen a tárgyalást nem szakítja meg.

Helpy Ignác egy rakás közjogi sérelmet sorol föl.

Sima Ferenc az isten békéjét motiálva, provokálta Apponyit.

Apponyi Albert gróf kijelentette, hogy ezek után köteletségének ismeri kérdéses cikkének tartalmát itt a Házban megmagyarázni.

Beszéltek még Várady Károly és Bánffy b. miniszterelnök. Ezzel a vita folytatását a holnapi ülésre halasztották.

TÁVIRATOK

— Értekezlet a sertéskereskedelem ügyében. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A tegnapi összeült értekezlet a következő, előre megállapított kérdések körül indította meg a tárgyalást: A kiviteli sertés piac kellei, közvágóhid létesítése, fertőzött falkák értékesítésére nézve vasut bevezetése minden szállásba, trágya feldolgozó gyár. Az értekezletet még tegnap este befejezték. Résztvettek a vitákban: Tisza István, Wekerle Sándor, Darányi miniszter, Ábrahám László. A felszólalók jobbra a kőbányai sertés piac ellen érveltek. Némelyek a kőbányai piaccal együtt vidéken is kívántak piacokat felállítani. Egyéb javaslatok után Wekerle felkérte Darányi minisztert, hogy igyekezék odahatni, hogy Ausztriában egészségügyi közegeink legyenek, mi által gazdáink a kicsinyes zaklatásoktól megóvatnának. Végül Wekerle köszönetet mondott a miniszternek az értekezlet összehívásáért.

— Apponyi gr. karácsonyi cikke. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A nemzeti párt-körben tegnap este tartott értekezleten Apponyi gr. megmagyarázta karácsonyi cikkének intencióját. „Igenis, — uymond — mi békét óhajtunk, de csak úgy, hogy elveinkből semmit sem engedünk. Béke-ajánlatom tehát sem közeledést a kormányhoz, sem fuziót, sem lemondást nem jelent.“

— Értekezlet az Ugron-féle pártkörben. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szederkényi bemutatta Bartha Miklós lemondó levelét az alelnökségről. Indítványára az értekezlet tüntető lelkesedéssel kijelentette, hogy a lemondást nem fogadja el. Küldöttséget biztak meg, hogy Barthát fölkérjék a lemondás visszavonására, a mely küldöttség egyben tolmácsolja mindnyájuk szeretetét és rendíthetetlen bizalmát elíteltetésével szemben. Bizalmat szavaztak egyuttal Ugronnak is a legutóbbi incidensből kifolyólag. Kossuthék átíratát az egyesülés dolgában ez alkalommal nem tárgyalták.

— A pártgyűlés tengeri kigyója. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az Ugron-párt legközelebbi értekezletén fog foglalkozni Kossuthék átíratával. Felelni fogják: Gondos keresés dacára sem találhattak párttagot, a ki a kormánnyal paktál. Nincs tehát kit kizárni. Felszólítják tehát a másik pártot, bár nem gyanúsítanak senkit, hogy szintén indítson vizsgálatot és ha talál olyant, hát zárja ki.

— Elfogott kém. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Prágából jelentik: Holub Ignácot, az Aussigban megjelenő „Omladina“ szerkesztőjét, honarulás vádja miatt elfogták. Állítólag Oroszországnak teljesített kém-szolgálatokat.

— Anglia háborúra készül. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Londonban óriási falragaszokon adják tudtára a népnek a három egy királyságnak, Nagy-Britanniának, háborúra való készülődését. Jelentkezésre szólítják föl a fegyverbíró lakosságot. A tengerészeti és hadügyi miniszteriumokban éjjel-nappal lázas munka folyik.

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzése.

— Január 9-én. —

Buza készáru	6.80—7.25
„ tavaszra	6.90—6.92
„ őszre	7.10—7.15
Rozs	6.20—6.30
Árpa	4.90—5.40
Kukoricza	4.—4.20
Zab	6.17
Káp. repce	8.95
Magy. aranyjáradék	121.50
„ koronajáradék	99.—
Regalé-kötvény	100.25
Magy. nyereséysoraj	152.50
Tiszassabályozási kölcs.	140.—
Osztr. papíráradék	99.75
„ aranyjáradék	121.25
„ koronajáradék	99.75
1864-iki sorajegy	191.50
Magy. vörös ker. soraj.	10.—
Osztrák „ „ „	18.25
Olasz „ „ „	12.—
Bazilika-sorajegy	6.25
Jósziv-sorajegy	2.80
Német márka	59.35
100 frank (francia)	48.06
100 lira (olasz)	44.—
10 font sterling (angol)	121.35

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTAV **PLEININGER FERENC.**
 TAIJS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

6062. sz.
 tlkvi 1895.

Árverési hirdetmény!

A dárdai kir. járásbíró mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy özv. Babics Ignácné szül. Radics Éva hercegezőllői lakos végrehajthatónak, Zarka Ignác hg. szőlői lakos végrehajtható ellen 535 frt tőkekövetelés és járuléki iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. járásbíró területén levő Hg. Szöllős községben fekvő a hg.-szőlői 197 sz. tlkvb. felvett 1335. hrsz. ingatlanra 72 frt, a 388 sz. tjkv. 1858 a. hrsz. ingatlanra 72 frt a 694. sz. tjkvi 1/8 telekre 710 frt a 890 sz. tjkv. 1523/23 b. hrsz. ingatlanra 61 frt a. 970 sz. tjkvb. 354 hrsz. 232. házszám és kertre 400 frt a 942. sz. tjkvb. 1523/231 a. hrsz. ingatlanra 45 frt és a Keői 815 sz. tjkvb. 839. b. hrsz. ingatlanra 474 frtban eszennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi február hó 15. napján d. e. 10 órakor Hg.-Szöllősön és d. u. 2. órakor Keői községben megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%,-át, vagyis 7 frt 20 kr., 7 frt 20 kr., 71 frt 6 frt 10 kr., 40 frt, 4 frt 50 kr 47 frt 40 kr. kösspénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átsszolgáltatni.

Dárdán, a kir. járásbíró mint tlkvi hatóságnál, 1895. évi augusztus hó 12-ik napján.

Molnár
 kir. aljárásbíró.

**A legszebb
meghívók,
tánczrendek,
eljegyzési,
esketési és
látogató jegyek
készítetnek**

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.